

бы: отъ едно зло азъ вы предадохъ на по-голѣмо. Майка ми посѣкохъ, а Станка хвлезе, о Боже! въ орловы ногты! Татко, азъ видѣхъ и глѣдахъ какъ ѿ тѣ грабвахъ; азъ вървѣхъ издаlechъ отъ подерѣ ѿ: тя, сирота крѣщеше; мое-то сърдце ся раздираше. Татко, нѣ що можахъ азъ самичякъ да направя?

Сълзы рукнахъ изъ старчевы и Стоенчовы очи.

—Утѣшете ся, татко, продължи Петръ, время има още, не ся е минало.

—Е! сынко, влезе ли тя веднѣжъ въ ржцѣ? всичко вече напразно.

—Татко, недѣй дума тѣй. Тукъ предъ тебе и предъ майчинъ си гробъ въ клѣтвѣ върнѣхъ ся азъ заклѣвамъ и знайте, че, или азъ щѣ загынѣхъ, или Станка ще бжде моя и ваша.

—Петре, Петре! сичко що казвашъ, сынко, Господь знае да ли ще ся збжде. Азъ ти благодарѣхъ, сыне и тя благославямъ: върви и върни мило-то ми чедо; още единъ пѣтъ да го пригърнѣхъ, и тогава да умрѣхъ спокойно, и тя ще бжде до вѣкы твоя. Ты, виждашь, сынко, продължи старецъ-тѣ, като глѣдаше Петра умыслень,—че никой отъ насъ не може ти помогна: Василчо ся изгуби и нищо ся не чува за него. А Стоенчя азъ не пускамъ; той е младѣ, нека сѣди при мене да разговаря баща си. Ты сынко Петре, знаешь и прави що тя е Господь